

Ercan y Yılmaz

Sahir

Günü Yakma Büyüsü

Roman

bir

Açık kalmış kameranın kaydettiklerini ve o güne dair hatırladıklarımı olaydan dört yıl sonra size anlatmaya çalışacağım. Defalarca izledikten sonra tam silmeye karar vermişken bir şeyler beni durdurdu. Rüyalarımdaya inliyor, olanları hatırladıkça ürperiyordum. Başucumda zıplayıp duran tanıdık bedenlerden kurtulmanın tek yolunun, bunları yazmak olduğunu düşündüm. Annemin başucu- ma bıraktığı okunmuş ekmeğe, atletime çengelli iğneyle tutturduğu muska, zemzem suyu, şeyh yeşili, evliya toprağı, *üçkuluvoallahbirelham'*lar işe yaramamıştı ama bu başarısızlık elinizde tuttuğunuz kitabın anneme de ithafına mâni değildi.

Sonra beni uyutacak hapların varlığı için kimse bilime teşekkür etmeyecekti. Bunun farkında olarak haplarımı yutmadan önce iki kez öpüyordum. Peki, ya şu an yanı başımda birden beliren arsız ruhu geldiği karanlığa gönderebilmek için hiçbir söz yetmiyorsa? Elime geçen ilk ve en ağır şey masa lambası oldu. "*Kaybol! Hatta defol!*" çığlığı ağzımdan tek seferde tek hece gibi çıktı. O ise sıırttı. Lambayı kaldırdım. Tam kafasına geçirecektim ki babam kapıyı açtı.

Ne oluyor?

Etrafı temizliyordum.

Kimle konuşuyordun?

Kimseyle.

Bağırдың ama!
Her zamanki şeyler.
İyisin değil mi?
İyiyim baba, merak etme sen.
İlaçlarını ihmal etme!

Tamam.

Uyuyabiliyor musun?

Çalışıyorum.

Yine birini mi gördün?

Geldi ama bu sefer erken gönderdim.

Neyse, ben kahvehaneye gidiyorum.

Tamam baba, git.

Annen ararsa?

Annem ararsa uyuyor, diyeceğim.

Evlenince anlarsın.

Neyi?

Diyorum ya işte, o zaman anlarsın ama anlatamazsın.

Tamam.

Biraz domino oynayıp geleceğim.

Tamam.

Bir de yarın ustalar kapıları takmak için erken gelecek.

Ama ben daha erken bir saatte ava çıkacağım.

Tamam, baba, yarın dersim yok. İlgilenirim. Lütfen bu kez taş çalma. Cebinde unutuyorsun, sonra çamaşır makinesine zarar veriyor.

Oflayarak çıktı.

Babam gittikten bir süre sonra, yeni aldığım kamerayla yaptığım ikinci denemenin başında kapı çalındı. Açmak için ayaklandım. Olacağı varmış. Kader diyelim. Boşver demeyelim.

İşte kapıyı açtım. Aslında aralamışken zorladılar kapıyı. Açılmış oldu. İlk hareketle yere yığıldım. Burnumdan akan

ırlıklığı hissettim. Kandı. Başka ne olabilir ki! Çoktular. Sonradan yedi kişi olduklarını anlayacaktım. Kâmil, Parlak Serkan, Ahmet Abi, İsmet Abi ve İmam Orhan'ı köyden tanıyordum. Köyün damadı Cevdet'i ve öğretmen olduğunu söyleyen Yaşar'ı ilk defa görüyordum.

Cevdet ve Kâmil beni yerden kaldırdı. Odama kadar sürükleyip sandalyeye bağladılar. İmam söze başladı. "Hiç utanmıyor musun?" Neden bahsettiklerini bilmiyordum. Evet, genelde herkes böyle der: Neden bahsettiğinizi bilmiyorum! Ben de öyle söyledim. Sahi neden bu haldeydim. Bunlar neden beni dövüyordu? Allahım, bir ipucu, diye düşünürken öğretmen olduğunu öğrendiğim Yaşar'ın elinde *Varlık* dergisini gördüm. Kapağında, "Semizotu" adlı öykümün yayınlandığı sayı olduğunu anladım. Yaşar dergiyi rulo haline getirmiş, kafama çarpıyordu. Adlî değil, edebî hiç değildi. Onlar gözlerimi kapatmadan evvel görebildiğim tuhafılık, ellerinde sopayla birlikte dergilerin de olmasıydı. Gözlerimi ara sıra açıyor olsalar da bugün çoğunlukla kamera kaydının bana hatırlattıkları sayesinde olan biteni fark ediyorum. İmam, "Bizi rezil ettin," dedi. Sonra Öğretmen ekledi. "Bunların hesabını vereceksin!" Ne hesabıymış bu, anlamadım ki! Hâlâ ısrar ediyorum anlamamakta. "Zamanında halletseydik seni, bunlar olmazdı." Bu ses ise İsmet Abi'nindi ve onun sakalı daha uzundu. Kafama inen darbelerden her şeyi yarım yamalak duyuyordum. Kafama ünleleriyle beraber yumrukları da iniyordu. Cevap verecek kadar boşluk yoktu. Yumruklar yumrukları, ünlemler ünlemleri, dergiler dergileri izliyordu. Sonra nedense durdular. Öğretmen, rulo haline getirdiği derginin sayfalarını karıştırıyordu. Aradığı yeri buldu. Dinle, dedi!